

Besynerlig. *Det är en mycket e. menniska. Han är litet e. af sig. Han är e. deruti, all . . . . Hafva silt eget hufvud, skilja sig till karakter, lynne och tänkesätt ifrån andra. Det är bra eget af honom att handla så. Jag måtte tillstå, detta är ett bra eget sätt att vara artig! Så eget af honom! Eget nog, har han aldrig varit kär. Det vore väl bra eget, om jag icke till slut skall få min vilja fram! — Syn. Se Besynerlig.*

EGENARTAD, a. 2. Som är af en egen, särskilt art, beskaffenhet, natur. Lånadt ifrån tyskan; brukas stundom i skrift, helst i litterär stil. — Syn. Se Egen, 2.

EGENDOM, m. 2. 1) Hvad som med andras uteslutande tillhör någon, så att man dertill har full ägande rätt. *Detta gods, hus, skepp, denna gård är min e. Detta är all hans e. Fast e., se Fastighet. Lös e., se Lösören. — Anm. För saker af mindre värde säges vanligtvis Tillhörighet, hvilket ord omfattar allt slags ägande. — 2) Jordagods på landet eller gård, hus i staden. En stor e. på landet. En vacker e. i staden. — Syn. Fast egendom, Fastighet, Besittning; (för landet) Gods, Possession, Gård, Hemman, Lägenhet; (för staden) Gård, Hus.*

EGENDOMLIG, a. 2. Företrädesvis utmärkande; som på ett utmärkande sätt skiljer sig ifrån andra. Ordet har i sednare tider blifvit lånadt ifrån tyskan och brukas nu temmeligen allmänt, helst i litterär stil. — Syn. Se Egen, 2.

EGENDOMLIGHET, f. 3. Utmärkande egenskap, karakter, natur, beskaffenhet. *Det är en e. hos honom att . . . . E-en i en författares stil, tankegång, idéer. — Jfr. Egendomlig. — Syn. Se Egenhet, 1.*

EGENDOMSHERRE, m. 2. pl. — herrar. Ägare af en större egendom på landet, ett landtogs. — Syn. Egendomsägare, Godsherre, Godsägare, Patron, Possessionat, Proprietär.

EGENDOMSRÄTT, m. 3. Se Äganderätt.

EGENDOMSÄGARE, m. 3. Se Egendoms-herre.

EGENHET, f. 3. 1) Utmärkande egenskap; någonting som på ett särskilt och utmärkande sätt såsom kännetecken tillhör person eller sak. *Det är en e. hos honom att alltid vilja disputera. E. i ett språk, hos en författare. Det är en e. i svenskan, tyskan, &c. — Syn. Egen karakter, Eget lynne, Egen omständighet, natur. — 2) Besynerlighet. Denna e. bör man förlåta honom; han är eljest en bra karl. Han har så många e-er, att ingen finner sig i hans sällskap. — Syn. Se Besynerlighet.*

EGENHÄNDIG, a. 2. Som göres eller blifvit gjord med egen hand. *E. skrift, underskrift. E-t bref. E-t framlemnande.*

EGENHÄNDIGT, adv. Med egen hand. *E. skrifven, undertecknad.*

EGENKÄR, a. 2. Som tycker om sig sjelf, sina verk och handlingar. — Syn. Sjelfkär.

EGENKÄRHET, f. 3. (föga brukl.) Se Egenkärlek.

EGENKÄRLEK, m. 2. sing. Bøjelsen att älska sig sjelf. — Syn. Sjelfkär.

EGENMYNDIG, a. 2. 1) Som i allting vill låta sin egen myndighet vara gällande, utan att rådfråga hvarken lag, naturlig rättvisa eller andras önskingar. — Syn. Sjelfrådig. — 2) Se Egenmäktig. — 3) Som röjer, uttrycker ett egenmäktigt sinne. *E. min. E-t uppförande. — Egenmyndigt, adv. Handla e. — Syn. Sjelfrådigt.*

EGENMYNDIGHET, f. 3. 4) Egenskapen att vara egenmyndig. a) *En embetsmans e. — b) E-en i en handling. — Syn. Sjelfrådighet. — 2) Se Egenmäktighet.*

EGENMÄKTIG, a. 2. 1) Som vid sina handlingar endast rådfrågar sin makt, utan att lyssna till lag, rättvisa eller andras önskingar. *E. i sina beslut, handlingar. — Syn. Egenmyndig, Sjelfrådig, Enrådig, Arbiträr, Godtycklig. — 2) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver ett egenmäktigt sinne. E-t handlingssätt. E-a styrelse-åtgärder. Ett e-t språk. — Syn. Egenmyndig, Sjelfrådig. — Egenmäktigt, adv. På ett egenmäktigt sätt. Handla e. Förfoga e. om statens tillgångar. — Syn. Godtyckligt, Sjelfrådigt, Egenmyndigt.*

EGENMÄKTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara egenmäktig. a) *En regents e. — b) E-en af en regeringsåtgärd. — Syn. Egenmyndighet, Sjelfrådighet, Godtycklighet.*

EGENNYTTA, f. 1. Bøjelse att med liknöjdhet för andra eller förnärmande af deras rätt tillskynda endast sig sjelf fördelar. *Göra något af e. — Syn. Egoism, Egennyttighet, Sjelfviskhet.*

EGENNYTTIG, a. 2. 1) Som ledes i sina handlingar af egennytta. *En e. menniska. — Syn. Egoistisk, Sjelfvisk. — 2) Som härrör af, röjer, uttrycker, tillkännagifver egennytta. E. handling. E-a bevekelsegrunder. E-t handlingssätt. E. verksamhet.*

EGENNYTTIGHET, f. 3. sing. (mindre brukl.) Se Egennytta.

EGENNYTTIGT, adv. På ett egennyttigt sätt, med egennytta. *Handla e. — Syn. Egoistiskt, Sjelfviskt.*

EGENSINNE, n. 4. sing. Bøjelsen att i allt följa sitt eget sinne, egna tycken, ingifvelser, åsigtter, utan att gifva akt på andras föreskrifter, förmaningar, föreställningar, råd eller varningar, äfven då, när man inser, att de äro riktiga. — Syn. Egensinnighet, Egenvilja, Egenvillighet, Envishet.

EGENSINNIG, a. 2. 1) Fallen för att i allt följa sitt eget sinne. Jfr. Egensinne. — Syn. Egenvillig, Som har ett hufvud för sig sjelf, Egenrådig. — 2) Som röjer, uttrycker egensinne. *E. min. E-t drag.*

EGENSINNIGHET, f. 3. Se Egensinne.

EGENSINNIGT, adv. På ett egensinnigt sätt.

EGENSKAP, f. 3. 1) Kännemärke på sak eller person, hvarigenom den kan skiljas ifrån andra. *Väsentlig e., utan hvilken person eller sak icke kan vara, hvad den är. Tillfällig e., hvars frånvaro förändrar ingenting af dess väsende. Egendomlig ell. enskilt e., som uteslutande tillhör något visst enskilt föremål. Gemensam e., som tillhör flera. Tingens e-er. Guds e-er. En människas e-er. Hafva många goda e-er. Hafva den e-en att . . . . God, dålig e. Detta är en e. hos honom, som ingen må tadla. — Syn. Beskaffenhet. — 2) (om person) Ställning i förhållande till andra, befattning, uppdrag. *Hans e. af embetsman gör, att han måste iakttaga sin värdighet. I hvad e. har han kommit? I e. af medlare.**

EGENSKAPSORD, n. 3. (gram.) Se Adjektiv.

EGENSKAPSBIORD, n. 3. (gram.) Se Adverb.

EGENTLIG, ejäntligg, a. 2. 1) Verklig, sann. *Sådan är sakens e-a beskaffenhet. Någon e. förtjänst är det icke af honom; det var hans skyldighet. E-a orsaken dertill var, att . . .*